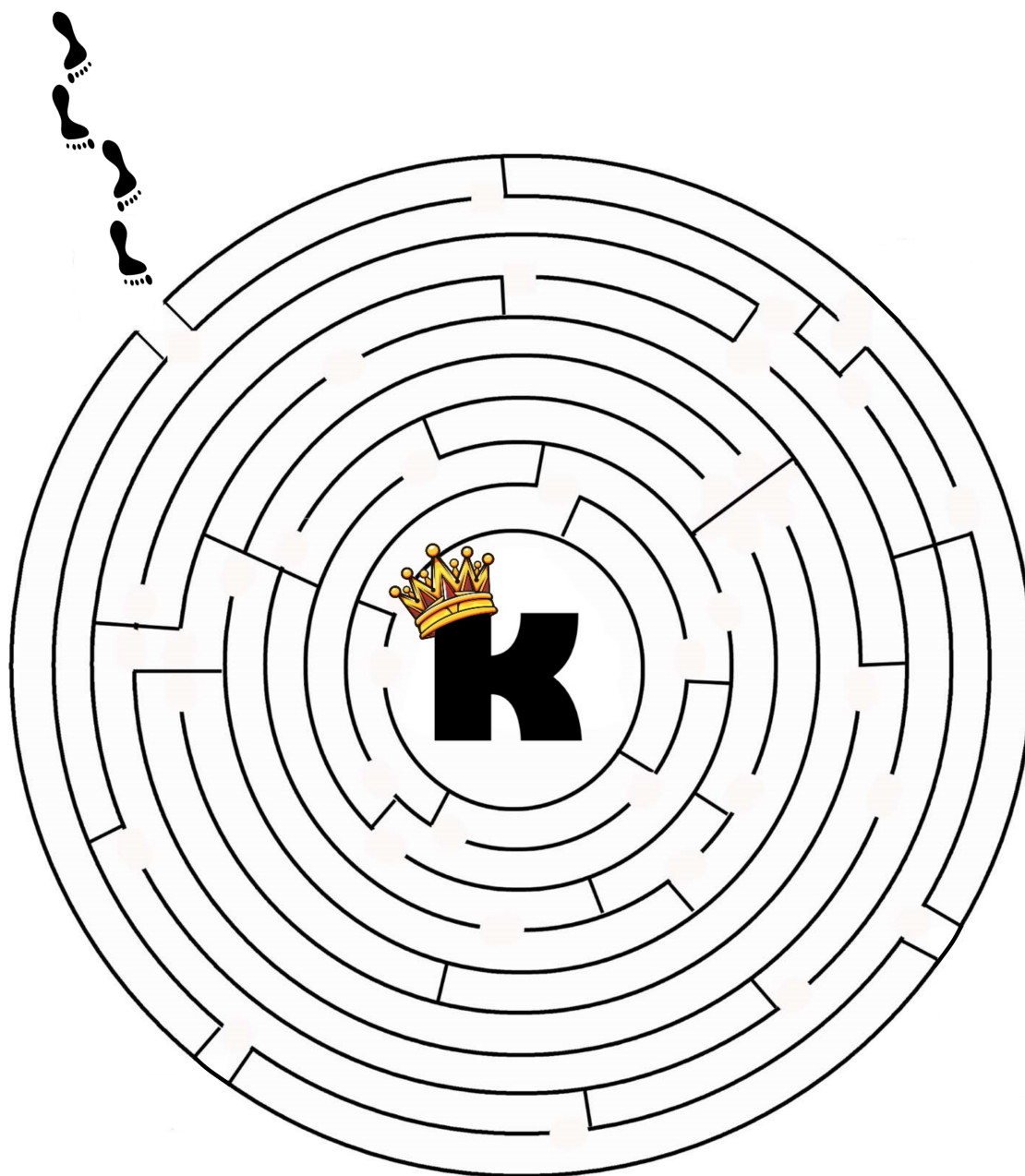

KORUNOVINKY

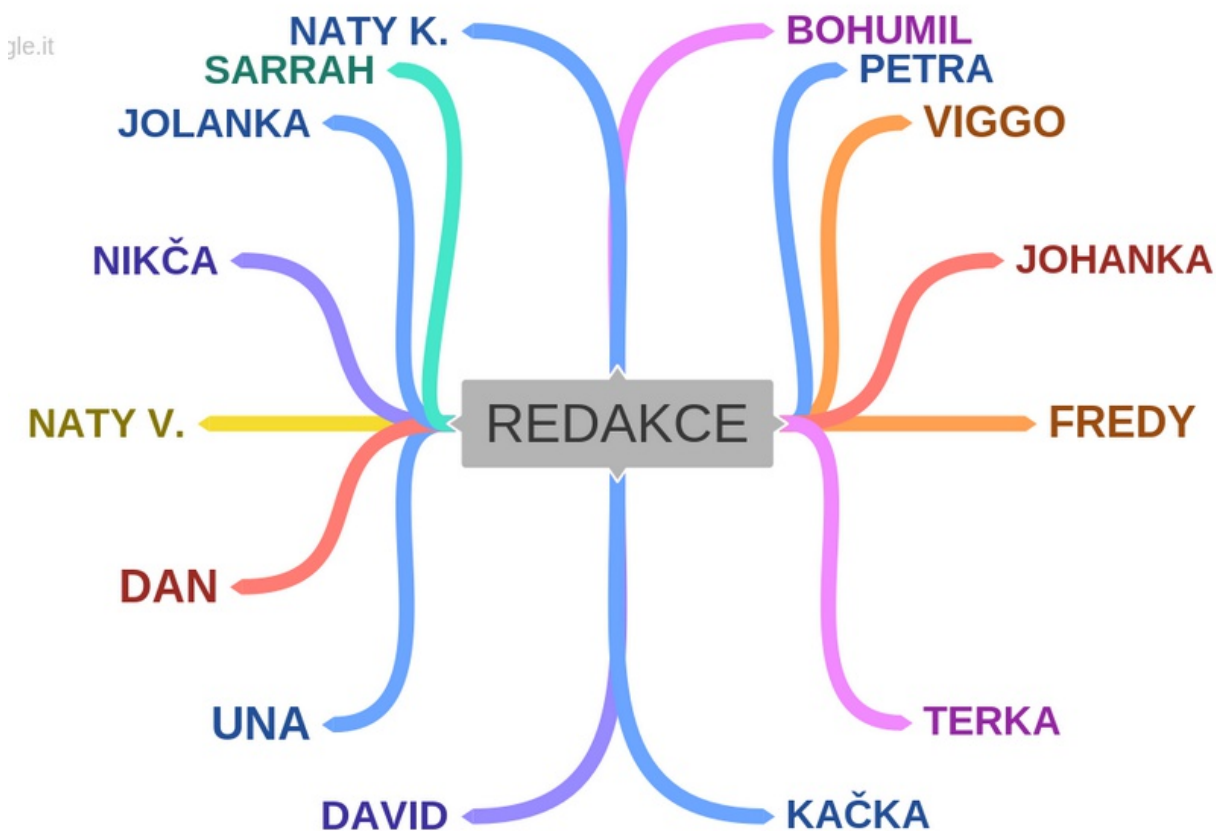

Rok 2019 / 2020

Číslo 1

Školní časopis ZŠ Praha 7, Korunovační 8

Členové redakce

Zdroj: <https://coggle.it/>

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ PATŘÍ:

Na prvním místě Kačce, která vytvořila kreativní titulní stranu. Děkujeme ♥

Za druhé opět Kačce a také Davidovi, kteří na Korunovinky nezanevřeli, ani když už chodí na střední školu. Děkujeme ♥

Za třetí pravidelným účastníkům kroužku (který se nyní koná každý čtvrtek od 14:00) - Uně a Danovi. Děkujeme ♥

Za čtvrté dalším pravidelným přispěvatelům - Nikolce a Jolance. Děkujeme ♥

Za paté všem autorům, kteří díky svým paním učitelkám přispěli poprvé - Petře, Bohumilovi, Viggovi, Sáře a Naty K., Fredy a Johance - a doufáme, že ne naposledy! Děkujeme ♥

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

už jste si asi mysleli, že Korunovinek se v tomto školním roce nedočkáte. Uznáváme, že nám to trvalo, ale nakonec Vám na závěr pololetí přinášíme první výtisk ročníku 2019/2020.

Ten čas letí... Když se ohlédneme na to, co už jsme prožili, jistě si vzpomeneme na spoustu školních akcí, návštěv muzeí a výstav, objevování, sportování, kulturních a uměleckých zážitků apod. Na Korunce se plánuje revitalizace dvorku a hřiště, celá škola si připomínala výročí Sametové revoluce, před svátky jsme se setkali na trzích, v kavárničce a na akademii. Nyní všichni bojovali o co nejlepší známky na vysvědčení a asi už se zase těšíme na nejbližší prázdniny.

Budeme rádi, když nám do budoucna zašlete (korunovinky@gmail.com) své zhodnocení třídních a školních akcí, abychom měli co dát do rubriky "Stalo se" :)

Děkujeme za přízeň. Ať se vám daří!

Redakce Korunovinek

Rozhovor s Romanou Růžičkovou

Dan a Una si připravili rozhovor se svou třídní učitelkou. Paní učitelka na Korunku nastoupila letos v září a naše školní vody už sice opustila, ale zdravíme ji a přejeme mnoho štěstí na jiném pracovišti.

Zdroj: blog.martinus.cz

1. Jak dlouho učíte?

Celkem 13 let.

2. Proč jste přišla učit na Korunku?

Protože se mi tahle škola líbila.

3. Jaký byl váš oblíbený předmět, když jste sama chodila na ZŠ?

Nejraději jsem měla dějepis a přírodopis. První jmenovaný teď společně s českým jazykem také učím.

4. Máte domácí zvíře?

Vlastním dva psy.

5. Jaká je vaše oblíbená barva?

Těch mám více. Černá, zelená a také vínově červená.

6. Co děláte ve volném čase?

Čtu a taky se učím. To se dá od učitelky očekávat :) Málokdo však čeká, že také chodím střílet z pistole.

7. Jaký je váš oblíbený film?

Mám dva favority - Pravidla moštárny a Pulp fiction.

8. Co nejraději jíte k snídani?

Já nesnídám.

9. Kam byste chtěla jet na dovolenou?

Ráda bych se podívala do Skotska.

10. Z čeho máte strach?

Z lidské hlouposti.

Dan & Una ze 6. C

Zdroj: <https://www.mladiinfo.cz/>

Hudební okénko

Přinášíme novou rubriku, ve které čtenářům naši redaktoři prozradí, co jim často hraje ve sluchátkách. Možná tu najdete své oblíbené interprety, možná objevíte něco nového.

Marshmello

Zdroj: <https://pbs.twimg.com/>

Marshmello je americký DJ a tvůrce elektronické taneční hudby.

Narodil se 19. května 1992.

Žije v USA.

Zajímavost: Nikdo nezná jeho identitu. Na svých hudebních a tanečních koncertech se objevuje výhradně s maskou.

Písničky: Alone, Stars, Happier

Una,

Naty,

Dan ze 6. C

Povídka

Do tohoto čísla se nám sešlo vícero povídek. Máme radost :) První z nich napsala Frederika. Sice už minulý rok, ale to vůbec nevadí. Jestli v šuplíku schováváte nějakou svou tvorbu (klidně starší), neváhejte se s námi podělit.

Petr a Klára

Petr a Klára byli kamarádi, znali se už skoro šest let, ale Petr si už dlouho přál, aby byli něco víc. Často spolu chodili ven. Bydleli v malém městečku na kraji lesa. Jejich městečko bylo vždy něčím zvláštní. Často někdo prostě zmizel a o několik týdnů později ho našli mrtvého v lese. Petr se ale nebál večer chodit ven a procházet se temnými uličkami. Jednoho večera se takhle Petr procházel jako vždy, šla s ním i Klára, i když trochu z donucení. Připadalo jí to pošetilé. Ale nenechala se od Petra moc dlouho přemlouvat a souhlasila, že půjde.

Šli pomalu, protože nikam nepospíchali. Prostě se jenom kochali krásou zlověstného měsíce. Najednou měl Petr pocit, jako by se mu něco zakouslo do zátylku. Věděl, co to znamená, někdo je sledoval. Trochu pootočil hlavou a spatřil vysokého muže v černém. Pak zašeptal Kláře: „Někdo nás sleduje.“ „Sakra to není dobré,“ zaklela Klára. „To teda ne.“ „Co budeme dělat?“ „Zkusíme ho setřást.“ „Dobře.“

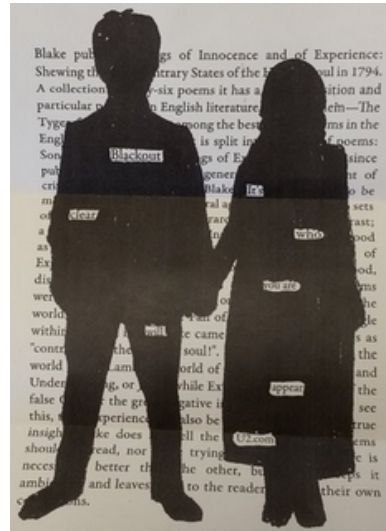
Přidali do kroku a když zahrnuli za první roh, dali se do zběsilého běhu. Asi po stopadesáti metrech Klára řekla: „Už nemůžu, Petře.“ „Musíš to ještě chvílku vydržet. Schováme se v tom opuštěném domě.“ „Tak dobře.“ Když vběhli do domu, Petr ukázal na schody a zašeptal: „Tam nahoře se schováme.“ Klára jenom přikývla a utíkala za ním po schodech nahoru. Tam se poté schovali pod stolem v malém pokoji.

Zdroj: <https://st3.depositphotos.com/>

A pak se stalo to, čeho se nejvíc báli. Ten muž je pronásledoval i do domu. Když vstoupil do pokoje, kde byli schovaní, viděli jen jeho obrys. Pak ticho protrhl mužův hlas. „No tak, vy malí haranti, vím, že tu někde jste.“ Klára sevřela Petrovi ruku. Strachy se celá třásla. Petr se před ní snažil skrýt svůj strach, aby ji alespoň trochu uklidnil.

Pak se ten muž vydal směrem k nim. Když od nich byl asi metr, Petr vyskočil zpod stolu a praštil toho muže po hlavě kovovou tyčí, kterou našel vedle stolu. Teď byla příležitost uprchnout. Běželi po schodech dolů, za sebou slyšeli jen mužův řev a nadávky. Vyběhli z domu na ulici. Nikde nebyla ani živá duše. „Není to divný, že tady nikdo není? Touhle dobou tu přece bývá ještě hodně lidí, ne?“ zeptala se Klára Petra. „To je pravda. Je to až děsivý, jaký je tu ticho, ani žádný auta tu nejezdí.“

Zdroj: <http://nd03.jxs.cz/>

Klusem běželi dolů na náměstí. Cestou nikoho nepotkali. Když už jim to připadalo podezřelé, konečně uviděli hlouček lidí. Petrovi se ulevilo, ale ne na moc dlouho, protože po chvilce spatřil tvář jednoho z nich. Byla bílá jako stěna a chyběl mu nos a ústa. Jediné, co na mužově obličejí bylo, byly rudé oči. Pak přestali ti muži mluvit a všichni na ně hleděli. Poté k nim začali utíkat. Petr chytil Kláru za ruku a táhl ji pryč. „Dělej, poběž!“

Běželi temnými uličkami. Petr nesledoval, kudy běží, protože ty stvůry jim byly v patách. Myslel jenom na to, aby se co nejrychleji dostali do bezpečí. Nakonec vklouzli do malé uličky. Když uběhli asi čtyřicet metrů, Petr se zastavil.

„Do háje,“ zaklela Klára. Ulička byla slepá. Petr se ještě otočil v naději, že jim ty stvůry ještě nezatarasily cestu, ale už bylo pozdě. Zeď byla moc vysoká, než aby ji mohli přelézt.

Petra ovládla panika. „Co jsou ty zrůdy zač a co s nimi chtějí dělat?!“ Klára vypadala ještě vystrašeněji než on. Zrůdy se blížily každým krokem. Pak Petr koutkem oka viděl, jak ke Kláře letí jakási světelná koule. Pokusila se jí sice vyhnout, ale byla moc pomalá. Koule ji zasáhla a ona se bezvládně sesula k zemi. Než stačil cokoliv říct nebo udělat, zasáhla ho druhá koule. Pak už byla jenom tma.

Frederika z 8. A

Zdroj: <https://cdn.xl.thumbs.canstockphoto.com/>

Malý Didi

Nikolka z 6. C

Recenze

Země příběhů

Zdroj: <https://cdn.albatrosmedia.cz/>

Knihu Země příběhů napsal Chris Colfer.

Chris Colfer je americký spisovatel, herec, zpěvák a mimo jiné i držitel Zlatého glóbu za roli v seriálu Glee.

První díl Země příběhů: Kouzelné přání se stal během dvou týdnů číslem jedna na žebříčku bestsellerů New York Times. Podívejme se, o čem tato 400 stránková kniha vlastně je.

Znáte to, zazvonil konec a pohádky je konec, dobro zvítězilo a zlo bylo potrestáno... Ale co když ne?

Dvočata Alex a Conner Bayileovi neprožívají zrovna šťastné období. Před rokem jim tragicky zemřel tatínek a oni zůstali sami jen s maminkou, unavenou zdravotní sestrou, která musí pracovat i na jejich dvanácté narozeniny.

Naštěstí mají úžasnou babičku, která je sice věčně na cestách, ale kdykoliv ji potřebují, je tu. Mezi dárky je i stará pohádková knížka. Jednou večer však začnou zářit stránky této knížky a...

Dvočata netuší, že se jim právě splnil sen všech dětí. Kniha je totiž přenesla do světa pohásek čili na své listy, kde ale příběh pokračuje; pro některé postavy šťastně, jiné se trápí, některé se vzali, některé rozhádali.

Dvočata jsou zprvu nadšená, ale pak se zhrozí: jak se dostat domů? Naštěstí potkají žabáka v lidské velikosti, který jim dá starý deník, kde je napsáno, co je třeba udělat pro kouzlo splněného přání. Když sesbíráte všechny potřebné věci, můžete si přát jakékoliv přání. Děti tedy nezaváhají ani vteřinu a začnou se sběrem.

Co když chce ale někdo další splněné přání? O tom a mnohem více se dočtete v této úžasně ilustrované knize. Kniha má i dalších šest pokračování. Boj dobra se zlem totiž nikdy neskončí.

Jolanka ze 7. A

Pověsti o založení ZŠ Korunovační

Koho by nezajímalo, jak vlastně byla založena naše škola? Čtvrťáci nám podávají různá vysvětlení. Sami posuďte, které Vám přijde nejzajímavější :) Další část pověstí čekejte v příštím čísle.

Jak vznikla ZŠ Korunka

Kdysi dávno na pravěké Lebné bylo svíště. Chodili tam lidé z daleka i z blízka. Hodně se tu obchodovalo až do doby, kdy lidé přestali pěstovat ovoce, zeleninu a chovat domácí zvířata. Najednou nebylo čím svíště násobovat. Lidé ubývalo, až nakonec svíště súsalo prázdno. Celá velká plocha zarostla krásnou zelenou travou, sem chodili lidé z okolí na procházku. Začali přemýšlet, jak místo využít. Mělo by sloužit dětem, napadlo pana Komusku, který bydlel nedaleko a sám měl několik vnoučat. Napadlo ho založit školu, kde by se děti učily a hrály si. Neměl však tolik peněz, proto uspořádal sbírku. Tím dal první korunku. Tak vznikl název školy Korunka. Dětem se v ní moc líbilo. Ředitelem udělali právě pana Komusku. Škola pořádá peněžní sbírky dodnes, například Kamínek. Školáci také súsata suadice sruh, každoročně se pořádají vánoční sruhy.

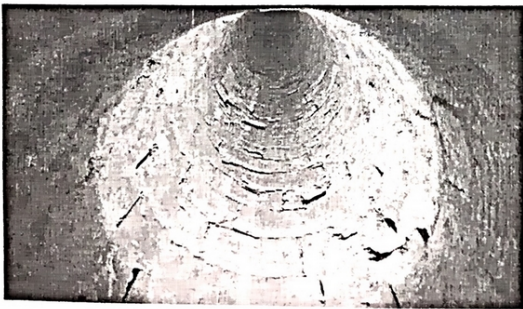
Petra ze 4. B

Tajné chodby v Korunovačnì

Byl jednou jeden učitel jménem Arnost z Bačan.
Jednoho dne si ho pozval sám král do Prahy, a dal
mu za úkol postavit novou školu. Škola byla postavena
v místech, kde dnes stojí naše škola. Král chtěl postavit
tuto školu, protože v ní něco chtěl skrývat. V podzemí
nechal vybudovat tajné chodby a skrýše, kde ukrýval
korunovačnì klenoty a další poklady. Od té doby se
říká naší škole i naší ulici Korunovačnì.

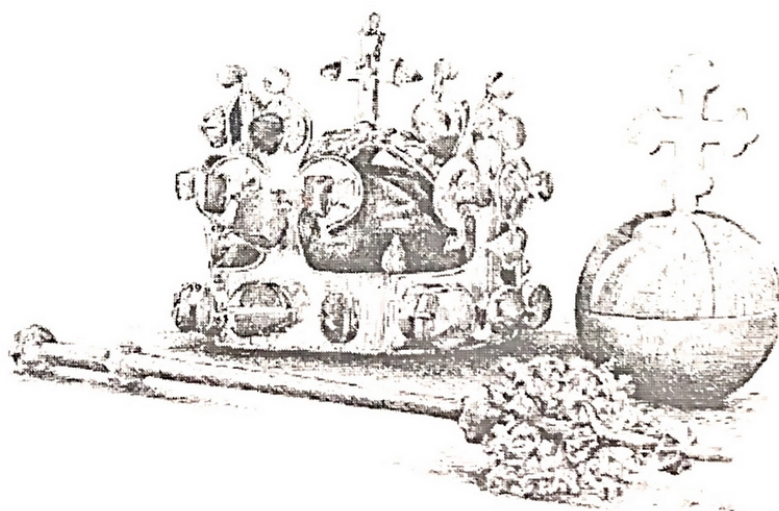
Tyto chodby mohly měřit až 12 km a říká se,
že vedly až na Hradčany přímo ke králi.

Stavba školy a tunelů trvala 12 let a učitel Arnost z
Bačan se stal ředitelem. A jeho pra-pra-pra-pra-
pra-pra-pra-pra-pra-pra-pra-vnuček tu řediteluje dodnes.

Pověst o škole v Korunovačn

Byla jednou jedna škola a v ní se učil jeden kluk jménem Bohouš. Bohouš jednou šel tajně o přestávce do sklepa, protože neměl co dělat. Ve sklepě slyšel štěkání, chtěl otevřít dveře, ale bylo zamčeno, tak jenom poslouchal přes dveře. Slyšel tam nějaké lidi, kteří říkali, že ukradli korunovační klenoty. Bohouš rychle běžel do třídy, protože už zvonilo. Paní učitelka se Bohouše ptala, kde byl, ale on se vymlouval, že byl na záchodě. Zrovna byla matematika. Bohouš byl třetí nejlepší ve třídě z matematiky. Bohouš měl hodně rád matematiku, a tak si rychle sedl a vytáhl si z tašky pracovní sešit. Druhou hodinu Bohouš musel jít odnášet sešity do sklepa, ale nic už tam nebylo slyšet. I tak se Bohouš hodně bál. Pomalu otevřel dveře a zakopl o bednu. Ta bedna byla celá ze železa. Jak Bohouš zakopl, tak od té truhly odpadl zámek. Bohouš byl zvědavý, co v té truhle bude, a tak ji otevřel a v ní byla další truhla. Ta byla celá ze zlata, Bohouš ji také otevřel a v ní našel korunu, žezlo a královské jablko. Byly to ty korunovační klenoty, o kterých slyšel přes dveře. Bohouš s korunovačními klenoty přišel do třídy a vyprávěl, co ráno slyšel ve sklepě a jak korunovační klenoty našel. Byla to pro celou školu velká událost, a proto se od té doby říká této škole Korunovačn.

Rozhovor s Nikolou Krupicovou

Tuto slečnu, která na Korunce působí také od letošního školního roku, budou znát spíše žáci z druhého stupně. Rozhovor s ní udělala děvčata ze 7. B, kde pracuje jako asistentka.

1) Odkud jsi a kolik ti je?

Jsem sice hrdý „jihomoravák“ z Hodonína, ale už čtvrtým rokem přebývám spíše v Praze. Je mi 22 let.

2) Jaké máš koníčky?

Miluji hudbu ve všech směrech, aktivně i pasivně. Ráda zpívám, občas si zahraju na nějaký hudební nástroj a všední den bez poslechu jakéhokoliv žánru hudby už si snad ani nedovedu představit. Také ráda tančím - trénuji streetdance.

A nemůžu opomenout moji oblibu v cestování. Nejraději mám spontánní výlety kamkoliv.

3) Co je tvým snem?

Mám spoustu snů a možná to teď vyzní jako klišé, ale tím pro mě největším je mít spokojený a bezstarostný život plný úsměvů a radosti, zdravou a šťastnou rodinu a přátele, kteří tu pro mě budou v dobrém i zlém. A také, aby alespoň někdo poslouchal tu moji hudbu (haha :D).

4) Jakou třídu máš nejraději?

To je těžké, protože jako asistentka jsem zatím měla možnost poznat jen jednu třídu – tu moji 7. B. Nemám s čím porovnávat, takže nemůžu posoudit, jestli je nějaká třída horší či lepší. Ale jistě vím to, že 7. B mám moc ráda.

5) Jak ses dostala na Korunku? Líbí se ti u nás na Korunovačnicku?

Byla to docela náhoda a musím říct, že jsem k tomu v podstatě přišla jako slepý k houslím. Jsem za to ale neskutečně ráda, protože Korunka mě baví, mám skvělé kolegy a každý den tady je něčím výjimečný. Vždy jsem chtěla pracovat s mladými lidmi, protože přesně to je podle mě recept na to, jak nikdy nezestárnout.

6) Jaký největší trapas se ti v životě stal?

Musel to být asi takový trapas, že se mi podvědomě vytěsnil z hlavy. (V tenhle moment si zkrátka nemůžu nebo nechci nic vybavit :D)

7) Co je tvé nejoblíbenější jídlo?

JÍDLO JE ŽIVOT! A pro mě, jakožto požitkáře, je každé jídlo mé oblíbené!

8) Sleduješ seriál Přátelé?

Popravdě, asi neznám nikoho, kdo by tenhle seriál, který už 25 let stále baví lidi, nesledoval.

9) Jsou ty brýle dioptrické?

Tak a je to venku, nejsou dioptrické! :D Dioptrické brýle sice mám nosit a také jsem je ještě před nedávnem nosila, potom se mi ale zlomily. A protože jsem lenoch, nedokážu si je zanezt opravit nebo koupit nové, a tak nosím tyhle alespoň dočasně pro pocit, že na té hlavě něco mám.

10) Máš radši psy, nebo kočky?

Když jsem byla malá, rodiče mi říkali „Kočičí máma“, což asi mluví za vše. Jsem totální kočkomil, ale pejsky mám taky ráda.

Natálie a Sarrah ze 7. B

Zdroj: <https://s3.pixers.pics/>

Povídka

Setkání se stopami medvěda

Lili je desetiletá holka, žije ve městě Anitrie. Má patnáctiletého bratra. Svého bratra nesnáší, protože je prohaný a ze všech si dělá legraci.

Lili seděla ve svém pokoji a pohrávala si se svým náhrdelníkem, byl to její jediný šperk. Je to malá škeblička, co se leskne perletí, zavěšená na koženém řemínku.

„Kdo to tak huláká?“ podivila se Lili a vykoukla ven z malého okénka. Na koni, co se vzpínal a snažil se setřást jezdce, seděl Liliin bratr. „Hurá , hurá, zkrotil jsem divokého mustang,“ křičel její bratr.

Lili seběhla po schůdkách dolů do přízemí a pak ven na náměstíčko. „Co to prosím tě vyvádíš, není snad lepší si koně koupit?“

„Ani nápad, divocí koně jsou nejlepší.“

„Aha,“ řekla Lili s pohrdavým tonem v hlase. „Hele, Lili nezajedeme do lesa?“ „Proč ne... Mám projížďky v lese ráda.“

Oba nasedli na svoje koně a nic netušící Lili si prozpěvovala. Najednou se dal její bratr do cvalu. „Počkej!“ vykřikla Lili. Ale bylo pozdě, zmizel mezi hustým podrostem, a jelikož dlouho nepršelo, stopy nebyly skoro viditelné.

Sedla si na kámen a zaposlouchala se do mrazivého ticha, měla strach. Čím více utichla zvířata, tím více se bála. Asi po 10 minutách nasedla na koně a vydala se do neznáma. Půda zde byla o něco měkčí. Během chvílky zahlédla stopy medvěda a koně vedle jdoucí sebe nebo se různě proplétající.

„Jiskřička naděje na záchranu,“ pomyslela si. Vydala se po nich, její kůň se náhle zastavil a nechtěl jít dál, Lili ho kopala do slabin, ale ani se nehnul. Seskočila a šla dál po stopách, najednou se ozvala rána, pak strašný řev a úplně nakonec se z křoví vynořil medvěd.

„Néééé, pomóc,“ křičela Lili a třeštila bulvy na to neuvěřitelně chlupaté zvíře. Nakonec si medvěd sundal kožich. Pod ním se ukázal Liliin bratr a dal se do strašného a bláznivého smíchu.

„Jak si to sakra udělal?“

„No, nejdřív jsem toho medvěda zabil, pak se navlíkl do jeho kůže a nakonec jsem hrál, že jsem medvěd.“

„Gratuluju,“ řekla ironicky Lili.

Pak se vydali domů, Lili se mračila a když dojeli k domovu, kde bylo náměstíčko, on vyřvával: „Jsem nejlepší, nejdřív jsem zkrotil divokého mustanga, pak zabil medvěda a nakonec jsem napálil svojí hloupou sestru.“

Reportáž

Prague Pride 2019

Kačka opět zavítala na svůj oblíbený přežský festival a chce nám sdělit, jak se jí tam tentokrát líbilo :)

Loňský Prague Pride byl podle mě velice vydařený a užila jsem si ho mnohem víc než ten loňský. Přihlásila jsem se i jako dobrovolník na výzdobu alegorických vozů, kde jsem poznala úžasnou partu Romů, se kterými jsem následně projela celým Pridem.

Měli jsme svůj vlastní vůz, který jsme den před průvodem ozdobili barvami duhy a vstup do VIP zóny u jednoho z pódíí.

I přes nepříznivý déšť, který z celé letenské pláně udělal bahnivou kaluž, to bylo super, tancovali jsme zcela promáčení v loužích a užívali si nejteplejší den v roce.

Kačka P.

Vlastní tvorba

Kačka dále tvoří básničky, její kamarádka zase meme. Obě holky se s Vámi rády podělí :)

Básničky

Vstávání

Zdroj: nepise.cz

Tehdy ještě na Korunce
přispát jsem si mohla.
Teď však na mé nové střední
vstává se mi ztuha.

Ona

Zdroj: kindpng.com

Mám ji pořád ve své hlavě,
i když nechci, je tam stále.
Každou noc i každým dnem,
bohužel je pouhým snem.

Kačka P.

Meme

Máte rádi meme? Tahle nejsou jen tak ledajaká! Znáte pana učitele z Korunky,
kterého se týkají?

.... asi zbytečné otázky :)

co si všichni myslí že učitelé
dělají o podzimních prázdninách:

co ve skutečnosti dělají:

Terka

Povídka

Pojďme se ještě jednou ohlédnout za Vánoci. Fredy napsala, jak se na svátky těší zvíře, které se dostává každý rok do centra vánočního dění. Je to příběh vsutku překvapivý :)

Vánoce z pohledu kapra

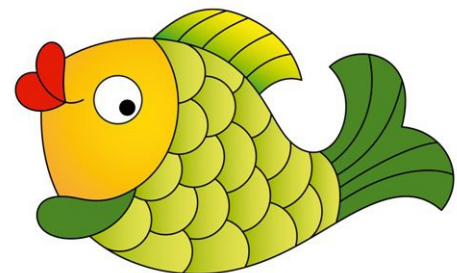
Naše rodina je již stovky let šlechtěná pro samotného krále a jeho nejbližší. Každý rok se vybírá ten nejlepší, nejsilnější a nejkrásnější kapr, který se pak podává králi při štědrovečerní večeři. Každý kapr si již od narození přeje, aby si vybrali právě jeho. Aby ho z rybníku vylovili nejlepší rybáři, zabili a připravili nejzkušenější kuchaři, a nakonec byl zlatým hřebem královské hostiny.

Dalo by se to brát tak, že je to pro nás něco jako pro lidi vyhrát olympijské hry. Koho vyberou, je oslavován ještě celý rok.

Vybírají většinou kapra, kterému jsou tři roky a který je jednoduše řečeno nevhodnější. Všichni moji vrstevníci již od půl roku trénují a soutěží. Doufají, že je pak někdo násilím vytáhne na souš, praští po hlavě palicí a podřízne krk takovou tou úžasně blyštící se stříbrnou věcí.

Já osobně si tedy myslím, že jim touha po tom, aby mohli umřít pro hlupáky, kterým se říká lidé, úplně vyplavila mozek z hlavy.

Mně se to třeba nelíbí ani trochu. Ještě nikdy jsem nepohnul ani ploutví, abych byl večeři pro někoho, jako je člověk. Já si mnohem raději vezmu knihu, doplavu mezi to zelené u břehu, schovám se a buď si čtu, nebo poslouchám, o čem si povídají lidé, kteří se o nás starají. Je to rozhodně lepší, než se celé dny hádat a soupeřit o to, koho si vyberou. Já tedy doufám, že mě si prostě nevšimnou, a jestliže ano, tak že mě nevyberou.

Zdroj: zsmslom.cz

Dnes je 25. prosince, což znamená, že včera zabili mého bratrance přes dvě kolena. Jen tak tak jsem z té oslavy utekl! Příští rok už bude řada na nás. Jsou mi dva roky a nechci se proslavit tím, že jsem umřel už ve třech letech. To se raději dožiji sta let.

Co je to za hluk? Jde to ze sucha. Vykoukl jsem opatrně zpod hladiny vody, ale samozřejmě jen natolik, abych mohl slyšet, co se děje. Líce jsem nechal pod hladinou. Ještě nikdy jsem nezažil ten hrozný pocit, kdy se vám sevrou žábry, a vy nemůžete dýchat. A zažít to ani nechci! Zaposlouchal jsem se do jednotlivých slov a soustředil se na rozhovor.

„Ale no tak ségra, to, že jsi princezna, ještě neznamená, že nemusíš jít na Vánoce kapra!“ Tenhle hlas jsem už slyšel, myslím si, že je to mladý princ.

„Nech mě na pokoji Antoníne, prostě je mi jich líto, jsou to má oblíbená zvířátka! Tobě by se taky nelíbilo, kdyby ti někdo před nosem začal jíst Punťu!“ Tohle musí být v tom případě princezna Anetka.

„Nech toho jo?! A Punt'u do toho netahej už vůbec. Prostě si myslím, že by ses jednou za rok mohla obětovat a toho kapra sníst.“

„A ty by ses jednou za rok obětoval a snědl... co já vím, třeba opici, když sem nemám tahat psy?!”

„Tak si třeba škubni ploutví, mně je to už jedno!“

„Proč by si měla škubat ploutví, když nic tak úžasného nemá?“ napadlo mě. Slyšel jsem, jak Antonín odešel a Anetka chvilku na to začala plakat.

Ani jsem si neuvědomil, co dělám, připlul jsem blíž a díval jsem se na Anetku plačící malý kousíček ode mě. Najednou jsem se zarazil. Měl jsem žábry nad hladinou a mohl jsem dýchat. Co je to u všech rybníků za vtípky?! Vždyť ryby nemohou na suchu dýchat! Než jsem si stihl uvědomit další zázrak, začal jsem uplakanou Anetku utěšovat. Zírala na mě s vytřeštěnýma očima a pusou otevřenou dokořán.

Na svůj vlastní údiv jsem teď neměl čas. Nebo jsem ho prostě jenom mít nechtěl, chtěl jsem, aby se smála.

„No, co na mě tak zíráte princezno? Neříkejte, že jste si ještě s žádným kaprem nepokecala?“ Princezna sebou cukla a zatřásla hlavou. „Tohle je sen, nebo se mnou vážně mluvíš?“

Zamyslel jsem se. Mohl to být sen?

„Ne, to je hloupost, Vaše výsosti, já si myslím, že je to realita.“

Na princeznu už nebylo ani trochu poznat, že ještě před minutou brečela.

„A ty jsi vážně kapr? Nejsi třeba zakletý princ?“

Zakletý princ? Ne, to je blbost. „Princ nejsem. Ale zakletý dost možná jo.“

Dívka si mne celou dobu prohlížela jako nějakého mimozemšťana. „A jak si zakletý?“ No to by mě vlastně taky zajímalo. „Já nevím, jestli je to zakletí, nebo je to prostě normální. První věc je, že jsem úplně jiný než ostatní kapři, a ta druhá, že můžu dýchat, i když nejsem ve vodě.“

Dokonce si s vámi můžu povídat.“

Dívka se zamyslela. „A to jsi předtím nemohl?“

No, to kdybych věděl.

Nikdy bych nečekal, že si budu povídat se samotnou princeznou. Jak bych taky mohl, když jsem měl být pouze její večere. Anetka se mi hodně líbila. Začala za mnou chodit k rybníčku a občas přinesla něco dobrého. Sedávala na břehu a vyprávěla mi o světě, ve kterém žije, o lidech, zvířátkách, své škole, a dokonce i o rodině.

Nejraději jsem však měl, když mi vyprávěla různé příběhy, které četla. Ty vtipné, smutné i strašidelné a já ji vždy bedlivě poslouchal a vyptával se. Nejhorší bylo, když mi vyprávěla úžasný příběh a zrovna v té nejnapínavější části už musela domů. Čekal jsem na ni a třásl se po celém těle napětím, dokud další den nepřišla a příběh mi nedopověděla.

Čas s Anetkou rychle utíkal. Konečně jsem měl pocit, že někam patřím.

S Anetkou jsem se nikdy nenudil a ona se mnou také ne.

Ani jsem si nevšimnul, jak ten čas rychle letí. Do Vánoc už zbýval pouhý měsíc.

Začínal jsem se trochu bát. Přeci jen byla malá pravděpodobnost, že by si mě mohli vybrat. Když už zbýval do vybírání kapra pouhý týden, Anetka poznala, že se se mnou něco děje. „Jsi v pohodě?“ Podíval jsem se na ni a chvíli přemýšlel, na co se mě vlastně ptala. „Jo, jsem. Proč se ptáš?“ Uchechtla se, a pak řekla: „Už deset minut na tebe mluvím a ty vůbec nereaguješ.“ „To už je to deset minut? Já jsem fakt vadný kapr. Promiň. Já se jen trochu bojím...“ Odpověděl jsem jí nakonec popravdě. „Čeho se bojíš?“ Povzdychl jsem si a řekl jí o svém strachu. Usmála se na mě, řekla jen "Neboj" a rychle odběhla směrem k paláci. Na sucho jsem polkl. Čekal jsem různé reakce, ale takovou opravdu ne. Začínal jsem se bát ještě více a zalezl pod hladinu. Na Anetku jsem čekal každý den, ale ona už do Vánoc nepřišla.

Když nastal Štědrý den, čekalo mě nepříjemné probuzení. Někdo mě vytáhl rychle z rybníka a strčil do jakési černé nádoby. Strašně moc jsem se bál a třásl se po celém těle. Volal jsem v duchu zlatou rybku a přál si, ať ze mě není večere.

Nakonec mě přendali do průhledné krabice. V té už mě nechali. Vypadalo to tady jako v rybníčku, ale byl hrozně maličký. Přemýšlel jsem, co se to vlastně děje, na večeri to nevypadalo. Dokonce jsem začínal mít hlad.

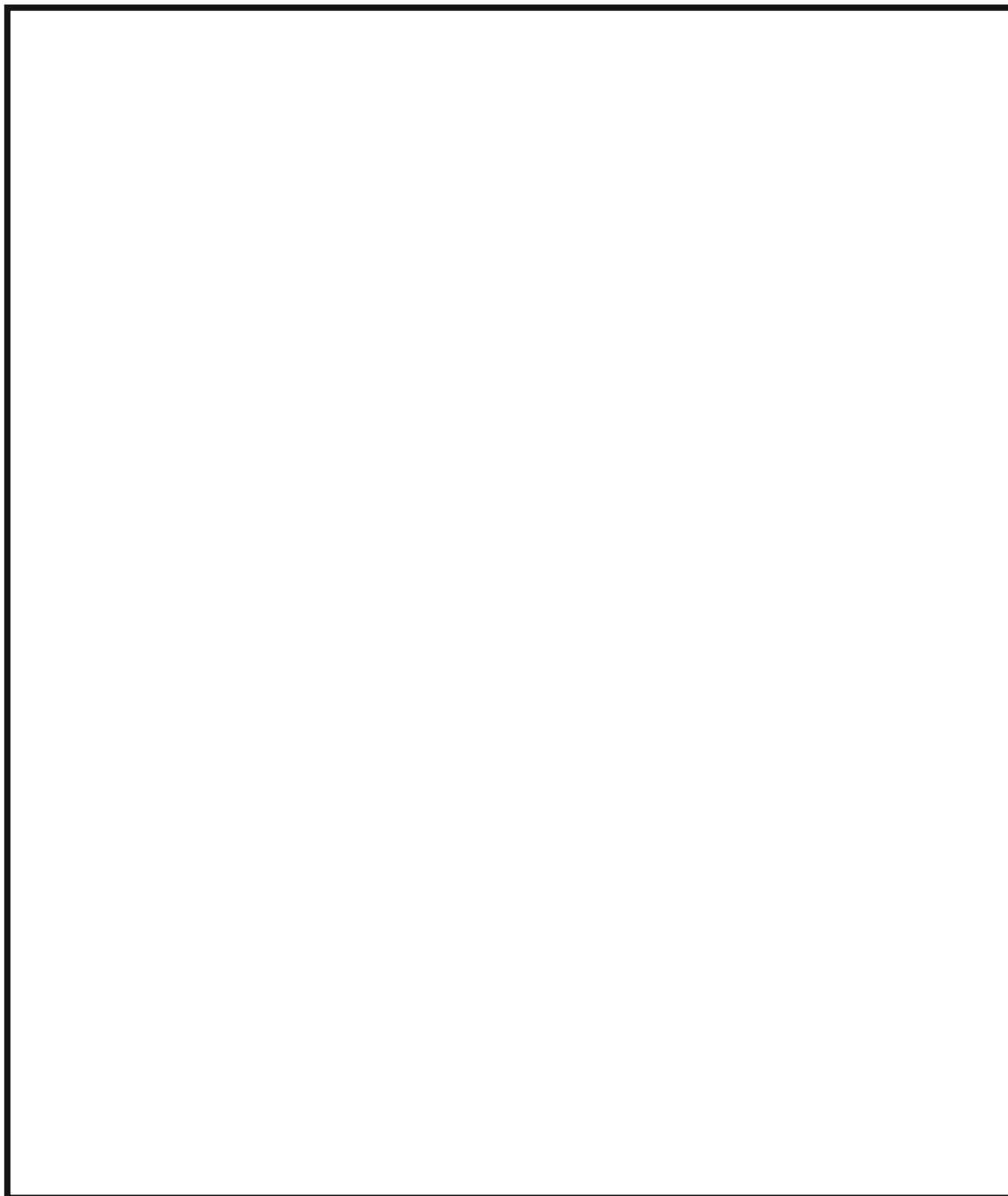
Po několika hodinách přišel jakýsi muž v černobílém oblečku. Vzal ten rybník i se mnou a chvíli mě někam nesl. Dorazili jsme do obrovské místnosti, ve které byl strom s nějakými bobulemi, které se mi docela líbily. Postavil rybník na zem, zhasnul světla a odešel. Všude byla černočerná tma a ticho.

Z ničeho nic se rozzářil strom spoustou hvězdiček, ozvalo se cink cililink a já se hrozně lekl! Dveře se prudce otevřely a z nich vyběhla rozesmátá Anetka. Mrkla na mě a mně to konečně všechno došlo!

Frederika z 8. A

Omalovánky

Buď kreativní! Pamatuješ na číselné omalovánky, které se objevily v posledním díle loňského roku? Tak přesně takové bychom si představovali i pro další čísla. Zkus tedy vytvořit své vlastní. Pokud budeš chtít, aby se tvůj výtvar nacházel v jednom z příštích čísel, dones jej na kroužek Korunovinek (ve čtvrtek od 14:00 v 6. C) nebo kdykoliv do kabinetu českého jazyka. Ve druhém patře, ulice Sládkova - mezi 6. C a 8. A. Těšíme se :)

Horová povídka

Max Holliday

V Texasu se nachází malé městečko Falls, jeho poloha je pro většinu lidí utajená a těch málo, kteří jeho polohu znají, skončilo buď na psychiatrické léčebně, nebo jsou již po smrti...

Toto městečko chrání pra-pravnučka známého šerifa Walta Hollidaye. Max Holliday je pravou dědičkou nadpřirozené zbraně, jenž jako jediná dokáže vrátit démony zpět do podsvětí.

Je 31. října a pro tamní obyvatele to znamená velikou opatrnost a nutnost mít vždy při ruce nějakou zbraň. To, že oživne kdekjaká dýně nebo městem létají metrové vosy, je maličkost v porovnání s tím, jaké věci se v tento den ještě odehrávají. Max je i se svým parťákem Dollsem plně ve střehu. Každý z nich hlídá jinou část města, jsou ale stále ve spojení.

Když Max prochází kolem tajuplného domu starého pošťáka Kvila, jenž je obklopen temným lesem, vine se k němu mezi seschlými keři cestička klikatá jak had. I když nebyla příliš dlouhá, jít po ní by se každému zdálo jako věčnost. Dům působil velice strašidelně i v jakýkoliv jiný den, ale nyní z něj vyzařovalo něco opravdu podivného... Max se to ani trochu nelíbilo.

Najednou se z domu ozval hlasitý křik volající o pomoc. Neváhala ani chvíli a vydala se potmělou cestičkou ke dveřím. Ani nestačila zvednout ruku a zaklepat, když se dveře za hrozivého vrzání pomalu otevřely. Místnost byla tmavá, zaprášená, prázdná, vyvolalo to v ní veliký strach, rukou začala sahat po mobilu, který ji však upadl na cestu. Když se otočila a chtěla rozejít směrem z baráku, dveře se prudce zavřely.

Nastalo obrovské ticho...

Max celá strnula a zděsila se. Pak se tichem začaly rozléhat a přibližovat zvuky vrzajících parket.

Max se otočila a tam.....

Kačka P.

Bayerova dobrodružství

Z Korunky jsem odešel, toť pravda. Nicméně mi bylo líto ji opustit úplně, a tak jsem tu znovu. Pohodlně se usadte, začínají další Bayerova dobrodružství!

Od šíleného nápadu po splnění dětského snu! Ano, i tak lze popsat mé snažení o historicky první koncert. Již jako malý kluk jsem snil hned o několika povoláních.

Jako snad každému mi v hlavě vířil plán o kariéře popeláře. Pak mě ovšem odradil zápach z onoho vozu s odpadky, a tak jsem začal přemýšlet o životní dráze slavného fotbalisty. To pravděpodobně také nedopadne...

Krom toho mě začalo zajímat automobilové závodění. Sen o automobilovém okruhovém závodění mi zůstal. Zatím jsem se k motorsportu nedostal. Tak snad někdy příště.

V neposlední řadě jsem chtěl být frontmanem vlastní kapely. To už se mi vyplnilo ale vše pěkně popořádku.

Jako malý hoch jsem začal poslouchat písničky z našeho kazeťáku. Postupně jsem se učil texty a začal jsem si hrát na zpěváka s elektrickou kytarou. Nejvíce jsem si pouštěl Jarka Nohavicu a pak Dádu Patrasovou. Ano, Dádu si vyčítám dodnes.

Pak z přehrávače vyšly tóny nejznámější skladby od skupiny Kabát. Zkrátka a dobře byla u mě v pokoji Pohoda.

Asi v 9 letech mi táta koupil mojí první kytaru, a tak jsem se začal učit. První hodina proběhla ještě s tátovou kytarou. Někteří z vás možná ví, jak velká tátova kytara je. Pokud ne, tak si představte kytaru pana učitele Valíše. V tu dobu na mě až mooc velká.

V daném období už jsem poslouchal zase jiného interpreta. Tím byla slovenská skupina Elán. Z pokoje byla slyšet už pouze slova jako Čaba, neblázni, Voda, čo ma drží nad vodou a tak dále. Však to znáte. Nebo snad ne? Tahle etapa mého vnímání skončila „posledním“ koncertem kapely Elán. Ehm, hrají dodnes.

Tuto etapu vystřídala fáze Kaťáků, která díky bohu přetrvává dodnes. Ta jednoduchost a zvuk každého z nástrojů se mi zalíbily natolik, že jsem Katapult začal opravdu vnímat. Tahle kapela má u mě obdiv. Zejména její frontman. Olda Říha. Pán, kterému je letos 71 let. Odehrál nespočet koncertů. Vyhrál s kapelou 2x Zlatého slavíka. Ale co víc. Po rozpadu skupiny v roce 2008 se odehrál velký comeback. V nové sestavě začal Katapult hrát znovu. Za bicíma Ondřej Timpl a za basou Andy Budka.

Když jsem přišel poprvé na jejich koncert, pochopil jsem, že tohle chci poslouchat. Kluci hráli 3 hodiny v kuse. Uteklo to tehdy jako voda, a tak jsem se začal písničky Katapultů učit. Najednou jsem si položil otázku: „A co mít vlastní kapelu?“

Na začátku školního roku 2018/2019 jsem svůj nápad o kapele řekl Vicentovi. Ten hraje na saxofon. Jemu se nápad zalíbil a začal o tom přemýšlet víc a víc. Pak jsme to nijak víc neprobírali a já „vydal“ jeden velkej „skvost“. Zoufalec, „píseň“, co se neplánovaně dostala do oběhu a druhý den ji zpívala polovina školy. Začal jsem tedy vážně přemýšlet (což je u mě nebezpečné), zda koncert neuspořádat. Řídil jsem se heslem „špatná reklama, taky reklama“ a rozhodl se to zkusit. Přeci jen písnička vzbudila zájem. Nicméně zde je potřeba se trochu pozastavit.

Říkám zájem. Ovšem je důležité si říct, že většina kamarádů si píseň pustila jen kvůli tomu, aby zjistila, jak velký propadák to vlastně je. Ale i tak pro nás fajn zjištění. Od toho jsem si odvodil druhé heslo, kterým se celá kapela později řídila. Ale o tom až za chvíli.

Nastala chvíle, kdy jsem potřeboval myšlenku koncertu nějak dostat mezi učitele. Jako ideální se jevila příležitost při nacvičování vystoupení na školní akademii. Byl jsem téměř na všech zkouškách, abych si poslechl všechna vystoupení. Na školní akademii jsem se ocitl v roli zvukaře. A to vše po boku pana učitele Vališe.

Jednoho krásného dne jsem se o své myšlence zmínil. Z výrazu pana učitele jsem usoudil, že mě asi nebere tak vážně :D Ale já jsem koncert chtěl, a tak jsem do pana učitele „hučel“ tu samou myšlenku pořád dokol, až jsem na generálce vzal kytaru do ruky a proměnil chvíle čekání v hodinu hudebky. Zazpíval jsem si tehdy odhadem s dobrou třetinou školy skladbu „Každý ráno“. Opět jsem si jen potvrdil, že by koncert asi šel uspořádat. Teď jen aby mi ho někdo povolil.

Posuneme se o dva dny dál. Je po všech vánočních vystoupeních. Rozhodl jsem se uklidit podium, načež přišel Vincent. V sále tou dobou byla jen paní zástupkyně, já, Vincent a pan učitel Paseka. Vincent mi řekl: „Tak jdeme představit náš nápad paní zástupkyni.“

Já jsem Vinckovi řekl: „No to asi ne, vždyť co si o nás bude myslet.“

Vincent na to neodpověděl. On se totiž rovnou sebral a náš nápad šel představit. Díky bohu jsem ho nestačil zastavit.

Po rozhovoru s celým vedením školy jsem byl nadšený. Koncert byl povolen. A 24. 12. jsem o tom dal vědět na svém Instagramu. Fór byl v tom, že jsem ještě nevěděl, s kým vším budu hrát. A tak začalo hledání. Na saxík jsem měl Vincenta. Ale dál? Věděl jsem, že chci do týmu pana učitele Vališe, jelikož jsem si byl jist, že nám dost pomůže. Původní plán zněl, že by hrál na kytaru, ale jak už mnozí víte, nevyšlo to. To pravé peklo nastalo při hledání bubeníka. Toho jsem na koncert nesehna, a tak se pan učitel ujal hry na kachón. Pak baskytara. Na tu měl původně hrát pan ředitel, ale to bohužel také nevyšlo, nakonec jsme do této role obsadili Martina Soukupa.

Toho jsem neznal do doby, než jsem dělal zvukaře, pak jsem se za ním jednou zastavil s nabídkou místa v kapele. On ho bez váhání přijal. A už to bylo - můžeme začít.

Hned na první zkoušce mi došlo, že je to něco jiného než hrát sám. Je to mnohem složitější. Začali jsme nacvičovat písničky. Ze začátku jsem hrál buď na zkoušce, nebo doma. Více času jsem musel věnovat stále více blížícím se příjmačkám.

Jen co jsem napsal příjmačky, netrpělivě jsem vyčkával jejich výsledek. Toto nepříjemné čekání jsem si zkracoval cvičením našeho playlistu. Tak začalo období, které pak přetrvávalo až do koncertu. Jakmile skončila škola, šel jsem do auly cvičit. Bylo mi jedno, že ostatní ze třídy už mnohdy trávili dvě až tři hodiny volného času někde venku. Bavilo mě to a zároveň jsem cítil jakousi zodpovědnost.

Nastal červen. Poslední měsíc školního roku. Najednou se nám to vše trochu začalo komplikovat. Náš původní termín se musel zrušit. Pan učitel Vališ totiž zjistil, že o den později hraje. Tudíž následovalo hledání nového termínu. Nezbývalo moc času, a tak se nám povedlo najít datum o týden později. Aulu jsme si zamluvili a pak nastal poslední měsíc příprav. Až tehdy mi začalo docházet, jak blízko je naše vystoupení. Zkoušky se prodlužovaly a my jsme si zkoušeli už jen detaily. Ovšem i ty vám písničku zkrášlí.

Konec měsíce se ve škole nesl ve znamení finálních příprav koncertu, rozloučení na konec školního roku a všelijakých výletů. Má třída 9. A měla to štěstí, že si mohla naposled užít spaní ve škole. A možná to málo kdo z vás ví, ale já jsem v rámci příprav spal v aule. Věřil jsem, že nasaji atmosféru a ráno se probudím a nebudu mít trému. To se nepovedlo. Po ranním budičku v podobě průchodu paní uklízečky jsem si šel dát své věci na spaní domů. V osm hodin jsem se ale okamžitě dostavil do školy.

Postupně jsem vyzkoušel, zda vše funguje tak, jak má. Také jsem si šel zahrát pár písniček. Najednou to přišlo. Tréma z neúspěchu... Nedokázal jsem zazpívat absolutně nic. Chvěl se mi hlas a já si neuměl představit, jak to večer dopadne. Ovšem velké díky lidem z 9.B a Kryštofovi Žahourovi. Ti mne totiž dokázali podpořit.

Na generálce jsem se už cítil o mnoho lépe. Doladili jsme zvuk a pak už jsme se připravovali jen psychicky.

Šok přišel 10 minut před začátkem koncertu.

V aule byla jen kapela a mí rodiče :D

V tu chvíli jsem si říkal, jestli si někdo všiml těch otravných plakátů, které všechny bavily jeden měsíc.

Naštěstí asi ano. A my jsme mohli začít hrát.

Aula byla „poloplná“ a naše kapela si koncert naplno užívala. Ta půlroční práce se vyplatila. Místo pískotu po skončení písničky se vždy ozval potlesk.

Po koncertě jsem šel pokecat s kamarády. Už tou dobou jsem věděl, že mě čekají ještě dvě krátká vystoupení, a tak bych neměl nic přehánět, abych byl ready. Ráno jsem se probudil a upřímně - byl jsem rád, že mluvím. Přišel jsem tedy do školy a šel jsem si připravit svůj nástroj na vystoupení.

Jakmile začalo první naše hraní pro žáky 1. stupně, cítil jsem, že je tady asi problém. Již na koncertě jsem nepodal píseň Adieu (co se zpěvu týče) tak, jak bych chtěl. Situace v poslední den školy byla o to těžší, že jsem byl rád, že mohu mluvit. Nakonec se to vše nějak zvládlo.

Čekal nás ještě 2. stupeň. Ten pro nás nebyl tak jednoduchý. Ale cítil jsem, jako by si najednou všichni chtěli zazpívat. A tak jsme si všichni společně v poslední den školy zazpívali.

Původně jsem myslel, že to vše koncertem skončí. Opak je ale pravdou, koncertem to teprve všechno začalo. Hned po něm jsem totiž cítil, že chci znova. Teď už makáme na dalších písničkách, abychom se viděli na konci školního roku. My se nemůžeme dočkat a doufáme, že vy přijdete taky.

Tak na konci školního roku v aule, zatím ahoj!

PS: Za fotky děkujeme Karlu Soukupovi a zároveň vás zveme na naše instagramové a Facebookové stránky @Klenoti

Váš David Bayer aka @hgffz_supercar

Zdroj: spsbayshore.org

Kontaktujte nás!

korunovinky@gmail.com

[Korunovinky](https://www.youtube.com/Korunovinky)

facebook.com/korunovinky

instagram.com/korunovinky

Toto číslo Korunovinek by nevyšlo bez finanční podpory

ZŠ KORUNOVAČNÍ

a

SPOLKU KORUNKA

Elektronickou verzi Korunovinek najdete na korunka.org